

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 12.4.2013
COM(2013) 197 final

2013/0106 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om regler for overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Procedure for og vedtagelse af Rådets afgørelse 2010/252/EU¹

Det Europæiske Råd opfordrede i oktober 2009 Kommissionen til at fremlægge forslag til fastsættelse af *"klare fælles operationelle procedurer, der indeholder klare regler for deltagelse i fælles operationer til søs, idet der i overensstemmelse med folkeretten tages behørigt hensyn til at beskytte dem, der har behov for det, og som rejser i blandede strømme"*². Dette blev bekræftet i Stockholmprogrammet i december 2009, hvor Det Europæiske Råd bad Europa-Kommissionen om at klarlægge og forbedre den rolle, som Agenturet for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (agenturet) spiller, og samtidig udarbejde *"klare regler for deltagelse i fælles operationer til søs, idet der i overensstemmelse med folkeretten tages behørigt hensyn til at beskytte dem, der har behov for det, og som rejser i blandede strømme"*³.

Rådet vedtog i 2010 afgørelse 2010/252/EU ("afgørelsen") som reaktion på opfordringen fra Det Europæiske Råd om at styrke grænseovervågningsoperationer, der samordnes af agenturet, og fastlægge klare regler for operationer i forbindelse med fælles patruljering og ilandsætning af standsede eller reddede personer for at forbedre sikkerheden for personer, der søger international beskyttelse og for at forhindre tab af liv på havet. Kommissionen havde valgt at fremlægge forslaget efter udvalgsproceduren i henhold til artikel 12, stk. 5, i Schengengrænsekodeksen⁴, idet afgørelsen blev betragtet som en supplerende foranstaltning vedrørende grænsekontrol.

Afgørelsen ansås for at være nødvendig og passende for at gennemføre målet for grænsekontrol, nærmere bestemt at forhindre ulovlig grænsepassage. I den henseende blev det vurderet, at overvågning ikke blot omfatter begrebet afsløring, men også foranstaltninger som opbringning af fartøjer, der på ulovlig vis forsøger at rejse ind i Unionen. På baggrund af praktiske erfaringer med migranter, der færdedes i usødygtige fartøjer, og som blev fundet i havsnød, blev der skabt en forbindelse mellem eftersøgnings- og redningsindsatser på den ene side og grænseovervågning på den anden.

Gældende bestemmelser i EU-lovgivningen og folkeretten blev med afgørelsen indarbejdet i én enkelt retsakt. Målet var at undgå forskellige fortolkninger af den internationale søret, der vedtages i medlemsstaterne, og ulig praksis, og dermed sikre, at de operationer til søs, der samordnedes af agenturet, forløb effektivt. Der var risiko for, at forskellige eller endog modstridende bestemmelser kunne finde anvendelse i en og samme situation under en operation til søs. I denne retligt usikre situation stillede medlemsstaterne få fartøjer og menneskelige ressourcer til rådighed i operationer til søs, der samordnedes af agenturet. Det medførte ringe effektivitet under operationerne og underminerede bestræbelserne på at udvise solidaritet inden for Unionen.

¹ Rådets afgørelse af 26. april 2010 om supplerung af Schengengrænsekodeksen for så vidt angår overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (EUT L 111 af 4.5.2010, s. 20).

² Formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råds møde 29.-30. oktober 2009.

³ Se punkt 5.1 i Stockholmprogrammet "Integreret forvaltning af de ydre grænser" (EUT C 115 af 4.5.2010, s. 1).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1).

Afgørelsen skulle derfor yderligere beskytte de grundlæggende rettigheder og sikre overholdelse af princippet om non-refoulement under operationer til søs. Nogle medlemsstater, medlemmer af Europa-Parlamentet, menneskerettighedsorganisationer og repræsentanter for universitetsmiljøet havde sat spørgsmålstegn ved, hvorvidt de grundlæggende rettigheder og flygtninges rettigheder blev overholdt i operationer til søs, der samordnedes af agenturet, navnlig for så vidt angik operationer på åbent hav. Afgørelsen sigtede mod at imødegå disse bekymringer ved at fastlægge en række garantier, der skulle sikre, at rettighederne blev overholdt, bl.a. ved at informere de standsede eller reddede personer om ilandsætningsstedet, ved at tage særlig hensyn til sårbare personers behov og ved at kræve, at grænsevagter blev uddannet i de relevante bestemmelser om grundlæggende rettigheder og flygtningeret.

Afgørelsen blev vedtaget den 26. april 2010 som en rådsafgørelse efter forskriftsproceduren med kontrol. Europa-Parlamentet mente, at afgørelsen burde have været vedtaget efter den almindelige lovgivningsprocedure og ikke efter udvalgsproceduren. Europa-Parlamentet indbragte derfor en sag for Den Europæiske Unions Domstol (Domstolen) mod Rådet med påstand om annullering af afgørelsen.

1.2. C-355/10: Europa-Parlamentet mod Rådet⁵

Europa-Parlamentet mente, at afgørelsen overskred grænserne for de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges i henhold til artikel 12, stk. 5, i Schengengrænsekodeksen, fordi: i) den indførte nye væsentlige bestemmelser i Schengengrænsekodeksen, ii) den ændrede væsentlige bestemmelser i Schengengrænsekodeksen, og iii) den ændrede indholdet af forordning (EF) nr. 2007/2004⁶. Rådet begærede sagen afvist og anså subsidiært søgsmålet for ubegrundet. Kommissionen, som var den eneste intervenient, støttede Rådet.

Retten afsagde dom den 5. september 2012. Den annullerede afgørelsen i det første anbringende, for så vidt at den betragtede bestemmelserne om opbringning, redning til søs og ilandsætning som væsentlige elementer af basisretsakten, dvs. Schengengrænsekodeksen. Domstolen undersøgte ikke, hvorvidt afgørelsen ændrede væsentlige bestemmelser i Schengengrænsekodeksen, eller hvorvidt den ændrede indholdet i forordning (EF) nr. 2007/2004.

Domstolen besluttede at opretholde afgørelsens virkninger, indtil den inden for en rimelig frist erstattes af nye bestemmelser.

2. RESULTAT AF HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

Da behovet for en konsekvensanalyse skulle vurderes, blev følgende taget i betragtning:

For det første er der udført et stort forberedende arbejde forud for vedtagelsen af Rådets afgørelse 2010/252/EU. I 2005 anmodede Rådet Kommissionen om at undersøge retsgrundlaget for grænseovervågningsoperationer til søs og efterfølgende udarbejde en række EU-bestemmelser. I 2007 fremlagde Kommissionen en undersøgelse, hvori den havde analyseret det internationale regelkompleks for overvågningen af de ydre søgrænser og

⁵ C-355/10: Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union findes på <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=en&jur=C,T,F&num=C-355/10&td=ALL#> (endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser).

⁶ Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 af 26. oktober 2004 om oprettelse af et europæisk agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser (EUT L 349 af 25.11.2004, s. 1).

hindringerne for en effektiv gennemførelse heraf⁷. Samme år nedsatte Kommissionen en uformel gruppe af eksperter fra medlemsstaterne, agenturet, FN's Højkommissariat for Flygtninge og Den Internationale Organisation for Migration, der skulle opstille retningslinjer for operationer til søs, der samordnes af agenturet. Kommissionen anvendte den uformelle gruppes resultater som grundlag for udkastet til forslaget, der blev fremlagt under udvalgsproceduren.

Som led i forberedelserne af forslaget hørte Kommissionen for det andet medlemsstaterne og agenturet via en ekspertgruppe vedrørende ydre grænser med henblik på at afgøre, hvorvidt forslaget burde afspejle indholdet i afgørelsen. Overordnet set mente medlemsstaterne, at forslaget burde bygge på afgørelsen og kun omfatte operationer til søs, der samordnes af agenturet, styrke bestemmelserne om beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, tydeliggøre adskillelsen mellem bestemmelserne om opbringning og redning til søs, behandle spørgsmålet om ilandsætning og sikre overholdelse af internationale forpligtelser under hensyntagen til retlige og juridiske udviklinger på EU-plan og internationalt plan.

For det tredje krævede Domstolen, da den ophævede Rådets afgørelse 2010/252/EU, at den blev erstattet inden for en rimelig frist. Selvom begrebet "en rimelig frist" ikke defineres i dommen, forventedes Kommissionen i betragtning af eventuelle vanskelige og tidskrævende drøftelser mellem de to EU-lovgivere at handle hurtigt.

Det blev derfor besluttet, at forslaget ikke ledsages af en konsekvensanalyse.

3. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

Retsgrundlaget for forslaget er artikel 77, stk. 2, litra d), i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde. Med henblik på at udarbejde en politik for de ydre grænser, herunder sikring af en effektiv overvågning af de ydre grænser, jf. artikel 77, stk. 1, vedtager Europa-Parlamentet og Rådet i henhold til artikel 77, stk. 2, litra d), efter den almindelige lovgivningsprocedure "*nødvendige tiltag til den gradvise udvikling af et integreret system for forvaltningen af de ydre grænser*".

Formålet med EU-politikken vedrørende EU's ydre grænser er at sikre effektiv overvågning ved passage af de ydre grænser, bl.a. ved grænseovervågning. Formålet med grænseovervågning er at forhindre ulovlig grænsepassage, bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og pågribe eller træffe andre foranstaltninger over for personer, som har passeret grænsen ulovligt. Grænseovervågning bør effektivt forhindre og modvirke, at personer omgår kontrollen ved grænseovergangsstederne. Grænseovervågning er derfor ikke begrænset til afsløring af forsøg på ulovlig indrejse, men også foranstaltninger, såsom opbringning af skibe, som kan antages at ville forsøge at trænge ind i Unionen uden at underkaste sig grænsekontrol, samt foranstaltninger til håndtering af situationer, der kan opstå under operationer til søs, såsom efterforskning og redning, og foranstaltninger, der skal sikre en vellykket gennemførelse af operationerne.

Målene for den påtænkte handling, nemlig at vedtage særlige regler om den overvågning af søgrænserne, som foretages af grænsevagter under agenturets samordning, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af forskellene i deres love og praksis og kan derfor på grund af operationernes multinationale karakter bedre nås på EU-plan. Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union.

⁷

Kommissionens arbejdsdokument: Study on the international law instruments in relation to illegal immigration by sea (SEC(2007) 691).

I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, som fastsat i artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union, går denne forordning ikke længere, end hvad der er nødvendigt for at nå de fastsatte mål.

Det er på grundlag af disse principper, at forslaget, hvilket også gjaldt for afgørelsen, kun finder anvendelse i forbindelse med operationer, der samordnes af agenturet, og ikke vedrører overvågningsaktiviteter, som medlemsstaterne udfører hver for sig eller i samarbejde uden for de pågældende rammer.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget indebærer ikke nogen finansiel eller administrativ byrde for Unionen. Det har derfor ingen virkninger for budgettet.

5. FAKULTATIVE ELEMENTER

5.1. Sammenligning mellem dette forslag og Rådets afgørelse 2010/252/EU

Forslagets anvendelsesområde og indhold ligner afgørelsens. Forslagets ændringer i forhold til afgørelsen bygger på retlige og juridiske udviklinger, såsom ændring af forordning (EF) nr. 2007/2004⁸ og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen *Hirsi Jamaa m.fl. mod Italien*⁹, nødvendigheden af at sikre entydighed, hvad angår begreberne opbringning og redning, og medlemsstaternes og agenturets praktiske erfaring fra gennemførelsen af afgørelsen.

5.1.1. Form

Valget af retsakt og beslutningsprocedure er ændret. Dette er et forslag til en forordning rettet til alle medlemsstaterne i henhold til traktaterne, og det vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure. Udformningen afspejler valget af retsakt og består af en præambel (henvisninger og atten betragtninger) og elleve artikler, der er opdelt i fire kapitler. Forordningen er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat. Afgørelsen blev derimod vedtaget som en gennemførelsesforanstaltning efter forskriftsproceduren med kontrol. Afgørelsen består af en præambel (henvisninger og atten betragtninger), to artikler og et bilag i to dele. Del I i bilaget fastsætter regler for operationer ved søgrænser, der samordnes af agenturet, og del II i bilaget består af ikkebindende retningslinjer for eftersøgnings- og redningsindsatser og for ilandsætning i forbindelse med operationer ved søgrænser, der samordnes af agenturet.

5.1.2. Indhold

Forslagets anvendelsesområde er det samme som for afgørelsen, nemlig grænseovervågningsoperationer til søs, der udføres af medlemsstaterne og samordnes af agenturet (artikel 1). Selvom begrebet "grænseovervågning" i afgørelsen også omfattede opbringningsforanstaltninger og redningsplaner for situationer, der opstod under overvågningsoperationer, var der stadig tvivl om, hvorvidt disse foranstaltninger reelt hørte under begrebet grænseovervågning i henhold til Schengengrænsekodeksen. Dette forslag omfatter utvetydigt denne bredere forståelse af begrebet grænseovervågning i og med, at

⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2011 af 25. oktober 2011 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 om oprettelse af et europæisk agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 1).

⁹ Menneskerettighedsdomstols dom (Store Afdeling) af 23. februar 2012 (ansøgning nr. 27765/09). Dommen findes på [http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-109231#{"itemid":\["001-109231"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-109231#{)

grænseovervågning ikke begrænses til afsløring af forsøg på ulovlig indrejse, men også omfatter foranstaltninger til håndtering af situationer, der kan opstå under operationer til søs, såsom efterforskning og redning, og foranstaltninger, der skal sikre en vellykket gennemførelse af operationerne (betragtning 1 og kapitel III).

Ved revision af afgørelsen var det nødvendigt at tage højde for ændringerne til forordning (EF) nr. 2007/2004. Agenturet er nu yderligere ansvarlig for at bistå medlemsstaterne i situationer, der kræver øget teknisk bistand ved deres ydre grænser, under hensyntagen til at nogle situationer kan indebære humanitære nødsituationer og redning til søs. Det betyder, at selvom agenturet hverken bliver et efterforsknings- eller redningsorgan og heller ikke varetager et koordinationscenters opgaver, bistår det under operationer til søs medlemsstaterne med at opfylde deres forpligtelser i henhold til international søret til at komme nødstedte personer til undsætning, og forslaget fastsætter bestemmelser om håndtering af disse situationer under operationer til søs, der samordnes af agenturet (betragtning 2 og artikel 9).

Med ændringerne af forordning (EF) nr. 2007/2004 blev den operative plan et juridisk bindende instrument i forhold til alle operationer, der samordnes af agenturet, og ikke kun i forhold til hurtige indsatser. Den operative plans indhold er opført i artikel 3a og 8e i forordning (EF) nr. 2007/2004, der også specifikt omhandler operationer til søs. Bestemmelserne i dette forslag skal indgå i den operative plan, der er udarbejdet i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 2007/2004 under hensyntagen til kravene for operationer til søs.

Der tages i forslaget også højde for de retlige og juridiske udviklinger inden for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Artikel 4, der omhandler beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og princippet om non-refoulement under operationer til søs, behandler de betænkeligheder, som Menneskerettighedsdomstolen gav udtryk for i dommen Hirsi Jamaa m.fl. mod Italien, hvad angår ilandsætning af standsede eller reddede personer i tredjelande, både i forhold til forbindelserne mellem medlemsstaterne og tredjelande og medlemsstaternes forpligtelser over for privatpersoner. Artiklen handler om den praktiske gennemførelse af princippet om non-refoulement i henhold til artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Hvis standsede eller reddede personer sættes i land i et tredjeland, skal de identificeres, og deres personlige omstændigheder bør så vidt muligt undersøges, før de sættes i land. De skal desuden på passende vis oplyses om ilandsætningsstedet og have mulighed for at fremføre, hvorfor ilandsætning på det foreslåede sted ville udgøre en overtrædelse af princippet om non-refoulement. Dette sikrer, at migranterne er informeret om deres situation og det foreslåede ilandsætningssted, således at de kan fremsætte eventuelle indvendinger.

I kapitel III i dette forslag skelnes der tydeligt mellem afsløring, opbringning og redning. Hvad angår opbringning kan der i forslaget træffes den samme række foranstaltninger som i afgørelsen, men der sondres mellem foranstaltninger, der træffes i territorialfarvande (artikel 6), på åbent hav (artikel 7) og i den tilstødende zone¹⁰ (artikel 8), hvorved betingelserne for at træffe foranstaltninger og jurisdiktionskompetencen præciseres, særligt hvad angår skibe uden nationalitet. På baggrund af protokollen om bekæmpelse af smugling af migranter til lands, ad

¹⁰ Den tilstødende zone er omhandlet i artikel 33 i De Forenede Nationers havretskonvention. Det er en zone, som støder op til søterritoriet, og som ikke må strække sig ud over 24 sømil fra de basislinjer, hvorfra bredden af søterritoriet måles. Den er del af den eksklusive økonomiske zone eller åbent hav, afhængigt af om kyststaten har erklæret en zone for eksklusiv økonomisk, og det er en zone, hvor der er frihed til sejlads. Selvom zonen ikke er en del af søterritoriet, har kyststaten ret til at føre en passende kontrol for at forhindre eller straffe manglende overholdelse af told-, afgifts-, indvandrings- eller sundhedslove og -forskrifter inden for dens territorium eller søterritorium.

søvejen og ad luftvejen er opbringning af skibe på åbent hav nu klart forbundet med kravet om, at der skal være rimelig grund til mistanke om, at skibet er impliceret i smugling af migranter. Ligesom i afgørelsen kræves flagstatens tilladelse altid, før der udøves jurisdiktion på åbent hav.

Hvad angår eftersøgnings- og redningsindsatser forbliver forslaget lig afgørelsen (artikel 9). Ordlyden tilpasses den internationale konvention af 1979 om eftersøgnings- og redningsaktioner og "International Aeronautical and Maritime Search and Rescue Manual" (IAMSAR). Derudover fastsætter forslaget på baggrund af ovennævnte internationale instrumenter kriterier for, hvornår et skib befinder sig i en uvis situation (artikel 9, stk. 3), i alarmeredskab (artikel 9, stk. 4) og i nød (artikel 9, stk. 5) samt definitionen af et koordinationscenter for redningsindsatser (artikel 2, stk. 12).

Forslaget behandler i modsætning til afgørelsen spørgsmålet om ilandsætning i forhold til opbringning og redning (artikel 10). I forbindelse med opbringning i territorialfarvand eller i den tilstødende zone, skal ilandsætning finde sted i kystmedlemsstaten. Hvad angår opbringning på åbent hav, må ilandsætning under hensyntagen til beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og princippet om non-refoulement finde sted i det tredjeland, hvorfra fartøjet satte ud. Hvis det ikke er muligt, må ilandsætning finde sted i værtsmedlemsstaten.

Med hensyn til ilandsætning efter en redningsindsats henviser forslaget til begrebet "et sikkert sted" i henhold til definitionen i Den Internationale Søfartsorganisations "Guidelines on the Treatment of Persons Rescued at Sea"¹¹ (retningslinjer for behandling af personer, der er bjerget på havet) under hensyntagen til de grundlæggende rettigheder¹² (artikel 2, stk. 11, og artikel 10, stk. 4). Medlemsstaterne pålægges at samarbejde med det ansvarlige koordinationscenter om at stille en velegnet havn eller et sikkert sted til rådighed og sikre hurtig og effektiv ilandsætning. Forslaget tager hensyn til, at sø- eller luftværnsenheder på nuværende tidspunkt fungerer under samordning af koordinationscentret for redningsindsatser, der udpeger den passende havn eller sted for ilandsætning. Forslaget giver imidlertid også mulighed for, at søværnsenhederne kan gå i land i værtsmedlemsstaten, hvis de ikke fritages for forpligtelsen til at yde bistand til personer i nød hurtigst muligt under hensyntagen til de reddede personers og søværnsenhedens egen sikkerhed.

¹¹ Resolution MSC.167(78) vedtaget den 20. maj 2004.

¹² Europarådets Parlamentariske Forsamlings resolution 1821(2011).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om regler for overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra d),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Formålet med EU-politikken om EU's ydre grænser er at sikre effektiv overvågning ved passage af de ydre grænser, herunder ved grænseovervågning. Formålet med grænseovervågning er at forhindre ulovlig grænsepassage, bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og pågribe eller træffe andre foranstaltninger over for personer, som har passeret grænsen ulovligt. Grænseovervågning bør effektivt forhindre og modvirke, at personer omgår kontrollen ved grænseovergangsstederne. Grænseovervågning er dermed ikke begrænset til afsløring af forsøg på ulovlig grænsepassage, men omfatter også foranstaltninger, såsom opbringning af skibe, der mistænkes for at forsøge at trænge ind i Unionen uden om grænsekontrollen, samt foranstaltninger til at håndtere situationer, der kan opstå under grænseovervågningsoperationer til søs og foranstaltninger, der skal sikre en vellykket gennemførelse af operationerne.
- (2) Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser ("agenturet"), der blev oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 af 26. oktober 2004¹³, er ansvarligt for samordningen af det operative samarbejde mellem medlemsstaterne, hvad angår forvaltning af de ydre grænser, herunder grænseovervågning. Agenturet er desuden ansvarligt for at bistå medlemsstaterne i situationer, der kræver øget teknisk bistand, ved deres ydre grænser under hensyntagen til, at nogle situationer kan indebære humanitære nødsituationer og redning til søs. Der er behov for særlige regler for den grænseovervågning, der udføres af én medlemsstats sø- eller luftværnsenheder ved andre medlemsstaters søgrænser eller på åbent hav inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af agenturet, for at styrke dette samarbejde yderligere.
- (3) Oprettelsen af et europæisk grænseovervågningssystem (Eurosur) ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr [...] skal styrke informationsudvekslingen og det operationelle samarbejde mellem medlemsstaterne

¹³ EUT L 349 af 25.11.2004, s. 1.

og agenturet. Dermed sikres det, ligeledes med agenturets støtte, at medlemsstaternes kendskab til en given situation og reaktionsevne forbedres betydeligt, således at de kan afsløre og forhindre ulovlig grænsepassage, komme grænseoverskridende kriminalitet til livs og bidrage til at beskytte og redde migranternes liv ved deres ydre grænser. Ved samordning af grænseovervågningsoperationer bør agenturet forsyne medlemsstaterne med oplysninger om og analyser af disse operationer.

- (4) Under grænseovervågningsoperationer bør medlemsstaterne og agenturet overholde deres forpligtelser i henhold til De Forenede Nationers havretskonvention, den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen, den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning, De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet og dens protokol om bekæmpelse af smugling af migranter til lands, ad søvejen og ad luftvejen, konventionen om flygtninges retsstilling, konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, De Forenede Nationers konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og andre relevante internationale instrumenter.
- (5) I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks)¹⁴ og de generelle principper for EU-retten bør alle foranstaltninger, der træffes under en overvågningsoperation stå i rimeligt forhold til de forfulgte mål og fuldt ud respektere den menneskelige værdighed, de grundlæggende rettigheder og flygtninges og asylansøgers rettigheder, herunder princippet om non-refoulement. Medlemsstaterne og agenturet er bundet af Unionens regler om asyl og navnlig af Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne¹⁵, for så vidt angår asylansøgninger, der indgives på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen og i transitområderne i medlemsstaterne.
- (6) En eventuel aftale mellem en medlemsstat og et tredjeland fritager ikke medlemsstaten fra disse forpligtelser, når den kender til eller burde kende til systematiske mangler i asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i det pågældende tredjeland, som giver alvorlig grund til at antage, at asylansøgeren vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller når den ved eller burde vide, at det pågældende tredjeland anvender metoder, der går i mod princippet om non-refoulement.
- (7) I forbindelse med grænseovervågningsoperationer til søs kan der opstå situationer, hvor det er nødvendigt at komme nødstedte personer til undsætning. I henhold til folkeretten bør enhver stat pålægge kaptajnen på et skib, som fører dens flag, at yde hjælp til enhver person i livsfare, som findes på havet, og hurtigst muligt komme nødstedte personer til undsætning, for så vidt det kan ske uden alvorlig fare for skibet, besætningen eller passagererne. Hjælpen bør ydes, uanset hvilken nationalitet og status de personer, der har behov for hjælp, har, og uanset under hvilke omstændigheder de bliver fundet.
- (8) Medlemsstaterne bør opfylde denne forpligtelse i overensstemmelse med gældende bestemmelser i internationale instrumenter om efterforsknings- og redningsindsatser

¹⁴ EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1.

¹⁵ EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13.

og i henhold til kravene om beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Denne forordning bør ikke berøre eftersøgnings- og redningsmyndighedernes ansvar, herunder ansvaret for at sikre, at samordning og samarbejde finder sted på en sådan måde, at de reddede personer kan bringes til en havn eller et sikkert sted.

- (9) I henhold til forordning (EF) nr. 2007/2004 udføres grænseovervågningsoperationer, der samordnes af agenturet, efter en operativ plan. Den operative plan bør derfor med hensyn til operationer til søs indeholde særskilte oplysninger om anvendelsen af relevant jurisdiktion og lovgivning i det geografiske område, hvor den fælles operation eller pilotprojektet finder sted, herunder henvisninger til folkerettens og EU-retten regler om opbringning, redning til søs og ilandsætning. Ved denne forordning reguleres opbringning, redning til søs og ilandsætning i forbindelse med overvågningsoperationer ved søgrænser, der samordnes af agenturet.
- (10) I henhold til forordning (EF) nr. 2007/2004 oprettes der for hver enkel operation til søs en koordinationsenhed i værtsmedlemsstaten bestående af ansvarlige fra værtsmedlemsstaten, gæstemedarbejdere og repræsentanter for agenturet, herunder agenturets koordinationsansvarlige. Koordinationsenheden, der oftest benævnes det internationale koordinationscenter, bør bruges som et kommunikationsmiddel mellem de grænsevagter, der er involveret i operationen til søs og de berørte myndigheder.
- (11) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særligt retten til liv, menneskelig værdighed, forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, retten til frihed og sikkerhed, forbuddet mod refoulement, forbuddet mod forskelsbehandling, retten til effektive retsmidler, retten til asyl og barnets rettigheder.
- (12) Da målene for den påtænkte handling, nemlig at vedtage særlige bestemmelser om overvågning af søgrænserne, som udføres af grænsevagter under agenturets samordning, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne på grund af forskellene i deres love og praksis og derfor på grund af operationernes multinationale karakter bedre kan nås på EU-plan, kan Unionen træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (13) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Da forordningen udbygger Schengenreglerne efter bestemmelserne i tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, skal Danmark i henhold til artikel 4 i protokollen om Danmarks stilling træffe afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre forordningen i sin nationale lovgivning, inden seks måneder efter forordningens vedtagelse.
- (14) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftale indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne¹⁶, henhørende

¹⁶

EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999¹⁷ om visse gennemførelsesbestemmelser til den nævnte aftale.

- (15) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne¹⁸, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i afgørelse 2008/146/EF om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen¹⁹.
- (16) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein, om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om dette lands associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra A, i afgørelse 1999/437/EF²⁰ sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen²¹.
- (17) Denne forordning udgør en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne²². Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.
- (18) Denne forordning udgør en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne²³. Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

Denne forordning finder anvendelse på grænseovervågningsoperationer, der udføres af medlemsstaterne ved deres ydre søgrænser inden for rammerne af det operative samarbejde, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser.

¹⁷ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

¹⁸ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

¹⁹ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1.

²⁰ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

²¹ EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19.

²² EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.

²³ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1. "agenturet": Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser, som er oprettet ved forordning (EF) nr. 2007/2004
2. "operation til søs": en fælles operation, et pilotprojekt eller en hurtig indsats, der udføres af medlemsstaterne ved deres ydre søgrænser, og som samordnes af agenturet
3. "værtsmedlemsstat": en medlemsstat, i hvilken en operation til søs finder sted, eller hvorfra den udgår
4. "deltagende medlemsstat": en medlemsstat, der deltager i en operation til søs ved at stille aktiver eller menneskelige ressourcer til rådighed, men som ikke er værtsmedlemsstaten
5. "deltagende enhed": en af en værtsmedlemsstats eller deltagendes medlemsstats sø- eller luftenheder
6. "internationalt koordinationscenter": den koordinationsenhed, der er oprettet i værtsmedlemsstaten til koordination af operationen til søs
7. "nationalt koordinationscenter": det nationale koordinationscenter, der er oprettet med henblik på det europæiske grænseovervågningssystem (EUROSUR) i henhold til forordning (EU) nr. [.../...]
8. "skib": en båd, et skib eller et andet fartøj, der anvendes til søs
9. "skib uden nationalitet": et skib eller et fartøj, der kan sidestilles med et skib, uden nationalitet, hvis det ikke af nogen stat har fået tildelt retten til at føre dens flag, eller hvis det sejler under to eller flere staters flag og anvender dem efter bekvemmelighed
10. "protokol om bekæmpelse af smugling af migranter": protokollen om bekæmpelse af smugling af migranter til lands, ad søvejen og ad luftvejen til supplerende af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet undertegnet i Palermo i Italien i december 2000
11. "et sikkert sted": et sted, hvor redningsindsatsen betragtes som afsluttet, og hvor de overlevendes liv og deres grundlæggende rettigheder er bragt i sikkerhed, hvor deres grundlæggende menneskelige behov kan dækkes, og hvorfra der kan træffes foranstaltninger til transport af de overlevende til deres næste eller endelige destination
12. "koordinationscenter for redningsindsatser": en enhed, der er ansvarlig for at fremme en effektiv organisering af eftersøgnings- og redningstjenester og for at koordinere gennemførelsen af eftersøgnings- og redningsindsatser inden for en eftersøgnings- og redningsregion i henhold til den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning fra 1979.

KAPITEL II

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 3

Sikkerhed til søs

Foranstaltninger, der træffes under en operation til søs, gennemføres på en sådan måde, at der ikke er nogen sikkerhedsrisiko for hverken de personer, der standses eller reddes, eller de deltagende enheder.

Artikel 4

Beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og princippet om non-refoulement

1. Ingen sættes i land eller overdrages på anden måde til myndighederne i et land, hvor der er overhængende risiko for, at den pågældende udsættes for dødsstraf, tortur eller andre former for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvorfra den pågældende risikerer at blive udsendt, udvist eller tilbagesendt til et andet land, der overtræder princippet om non-refoulement.
2. Før det besluttet at sætte nogen i land, tager de deltagende enheder højde for den almene situation i det pågældende tredjeland, og standsede eller reddede personer sættes ikke i land i tredjelandet, hvis værtsmedlemsstaten eller den deltagende medlemsstat ved eller burde vide, at tredjelandet anvender en praksis, der er beskrevet i stk. 1.
3. Hvis personer sættes i land i et tredjeland, identificerer de deltagende enheder de standsede eller reddede personer og vurderer så vidt muligt deres personlige omstændigheder, inden de sættes i land. De oplyser på passende vis de standsede eller reddede personer om ilandsætningsstedet og giver dem muligheden for at fremsætte enhver grund til at antage, at ilandsætning på det foreslåede sted ville udgøre en overtrædelse af princippet om non-refoulement.
4. Den deltagende enhed tager under hele operationen hensyn til de særlige behov, som børn, ofre for menneskehandel, personer med behov for akut lægehjælp, personer med behov for international beskyttelse og andre særligt udsatte personer, har.
5. Grænsevagter, der deltager i en operation til søs, skal uddannes i de relevante bestemmelser om grundlæggende rettigheder og i flygtningeretten og den internationale ordning for eftersøgning og redning.

KAPITEL III

SÆRLIGE BESTEMMELSER

Artikel 5

Afsløring

1. Når de deltagende enheder opdager et skib, der mistænkes for at have passeret eller har til hensigt at passere grænsen ulovligt, sejler de tættere på det for at fastslå dets identitet og nationalitet, og under afventning af yderligere foranstaltninger overvåges

det på sikker afstand. De deltagende enheder kommunikerer øjeblikkeligt oplysninger om skibet til det internationale koordinationscenter.

2. Hvis skibet skal til at sejle ind i eller er sejlet ind i en medlemsstats territorialfarvand eller den tilstødende zone, og den pågældende medlemsstat ikke deltager i operationen, sendes der oplysninger om skibet til det internationale koordinationscenter, der videregiver oplysningerne til den pågældende medlemsstats nationale koordinationscenter.
3. De deltagende enheder kommunikerer oplysninger om fartøjer, der er under mistanke for ulovlig virksomhed til søs, uden for rammerne af operationen til det internationale koordinationscenter, der videregiver oplysningerne til den eller de berørte medlemsstats nationale koordinationscentre.

Artikel 6

Opbringning i territorialfarvande

1. Hvis der i en værtsmedlemsstats eller en deltagende medlemsstats territorialfarvand er rimelig grund til mistanke om, at fartøjet medfører personer, der har til hensigt at omgå kontrollen ved grænseovergangsstederne eller er impliceret i smugling af migranter ad søvejen, træffer de deltagende enheder en eller flere af følgende foranstaltninger:
 - a) de anmoder om oplysninger og dokumentation om skibets ejer, dets registrering og forhold vedrørende rejsen samt de ombordværendes identitet, nationalitet og andre relevante oplysninger om dem
 - b) de standser, border og ransager skibet, dets ladning og de ombordværende samt udspørger de ombordværende
 - c) de oplyser de ombordværende om, at de ikke har ret til at passere grænsen, og at personer, der styrer fartøjet, kan idømmes straf for at have fremmet rejsen
 - d) de beslaglægger skibet og pågriber ombordværende
 - e) de pålægger skibet at ændre kurs ud af eller mod et andet bestemmelsessted end territorialfarvandet eller den tilstødende zone, eskorterer skibet eller sejler med i dets nærhed, indtil det er på en sådan kurs
 - f) de fører skibet eller de ombordværende til værtsmedlemsstaten eller til en anden medlemsstat, der deltager i operationen, eller til kystmedlemsstaten.
2. Værtsmedlemsstaten eller den deltagende medlemsstat, i vis territorialfarvand opbringningen finder sted, giver tilladelse til de i stk. 1 nævnte foranstaltninger og instruerer gennem det internationale koordinationscenter den deltagende enhed. Den deltagende enhed underretter gennem det internationale koordinationscenter værtsmedlemsstaten, hvis kaptajnen på et skib anmoder om, at en diplomatisk eller konsulær repræsentant for flagstaten underrettes.
3. Hvis der er rimelig grund til mistanke om, at et skib uden nationalitet eller et skib, som kan sidestilles med et skib uden nationalitet, medfører personer, der har til hensigt at omgå kontrollen ved grænseovergangsstederne eller er impliceret i smugling af migranter ad søvejen, giver værtsmedlemsstaten eller den deltagende medlemsstat, i hvis territorialfarvand skibet uden nationalitet er opbragt, tilladelse til og instruerer den deltagende enhed i at standse skibet og træffe enhver af de i artikel 1 nævnte foranstaltninger.

4. Operative aktiviteter i territorialfarvandene i en medlemsstat, der ikke deltager i operationen, bør udføres i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats tilladelse. Det internationale koordinationscenter informeres om al kommunikation med den pågældende medlemsstat og om den fremgangsmåde, som medlemsstaten efterfølgende giver tilladelse til.

Artikel 7

Opbringning på åbent hav

1. De deltagende enheder træffer på åbent hav en eller flere af følgende foranstaltninger, hvis der er rimelig grund til mistanke om, at et skib er impliceret i menneskesmugling ad søvejen under hensyntagen til flagsstatens tilladelse i overensstemmelse med protokol om bekæmpelse af menneskesmugling ad søvejen:
 - a) de anmoder om oplysninger og dokumentation om skibets ejer, dets registrering og forhold vedrørende rejsen samt om de ombordværendes identitet og nationalitet og andre relevante oplysninger om dem
 - b) de standser, border og ransager skibet, dets ladning og de ombordværende samt udspørger de ombordværende
 - c) de oplyser de ombordværende om, at de ikke har ret til at passere grænsen, og at personer, der styrer skibet, kan idømmes straf for at have fremmet rejsen
 - d) de beslaglægger skibet og pågriber ombordværende
 - e) de pålægger skibet at ændre kurs ud af eller mod et andet bestemmelsessted end territorialfarvandene eller den tilstødende zone, eskorterer skibet eller sejler med i dets nærhed, indtil det er på en sådan kurs
 - f) de fører skibet eller de ombordværende til et tredjeland eller overdrager på anden måde skibet eller de ombordværende til myndighederne i et tredjeland
 - g) de fører skibet eller de ombordværende til værtsmedlemsstaten eller til en anden medlemsstat, der deltager i operationen.
2. Hvis skibet fører værtsmedlemsstatens eller en deltagende medlemsstats flag eller bærer værtsmedlemsstatens eller en deltagende medlemsstats registreringsmærke, giver den pågældende medlemsstat tilladelse til at træffe foranstaltningerne i stk. 1, efter at skibets nationalitet er bekræftet.
3. Hvis et skib fører en ikke-deltagende medlemsstats eller et tredjelands flag eller bærer en ikke-deltagende medlemsstats eller et tredjelands registreringsmærke, anmoder værtsmedlemsstaten eller en deltagende medlemsstat, afhængigt af hvis deltagende enhed har opbragt skibet, flagstaten om at bekræfte registreringen, og hvis nationaliteten bekræftes, anmoder den flagstaten om tilladelse til at træffe enhver af foranstaltninger i henhold til stk. 1. Værtsmedlemsstaten eller den deltagende medlemsstat informerer det internationale koordinationscenter om al kommunikation med flagstaten og om, hvilke foranstaltninger flagstaten har givet tilladelse til, at der kan træffes.
4. Hvis der, selv om skibet fører fremmed flag eller nægter at vise sit flag, er rimelig grund til mistanke om, at skibet i realiteten har samme nationalitet som den deltagende enhed, foretager den deltagende enhed en kontrol af skibets ret til at føre sit flag. Den må med henblik herpå sejle tættere på skibet, der er under mistanke. Hvis mistanken består, efter at dokumenterne er blevet kontrolleret, foretager den

deltagende enhed så hensynsfuldt som muligt yderligere undersøgelser om bord på skibet. Den deltagende medlemsstat, hvis flag skibet angiveligt fører, kontaktes ad de rette kanaler.

5. Hvis der, selv om skibet fører fremmed flag eller nægter at vise sit flag, er rimelig grund til mistanke om, at skibet i realiteten har samme nationalitet som værtsmedlemsstaten eller en anden deltagende medlemsstat, foretager den deltagende enhed en kontrol af skibets ret til at føre den pågældende medlemsstats flag.
6. Hvis mistanken vedrørende skibets nationalitet i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 4 og 5 viser sig at være begrundet, giver værtsmedlemsstaten eller den deltagende medlemsstat tilladelse til at træffe de i stk. 1 nævnte foranstaltninger.
7. Under afventning af tilladelse fra flagstaten eller i mangel heraf overvåges skibet på sikker afstand. Uden flagstatens udtrykkelige tilladelse træffes der ikke foranstaltninger, undtagen foranstaltninger, der er nødvendige for at afværge overhængende fare for menneskeliv, eller foranstaltninger, der træffes i henhold til relevante bilaterale eller multilaterale aftaler.
8. Hvis der er rimelig grund til mistanke om, at et skib uden nationalitet eller et fartøj, der kan sidestilles med et skib uden nationalitet, er impliceret i smugling af migranter ad søvejen, må den deltagende enhed borde og standse skibet med henblik på at foretage en kontrol af skibets statsløshed. Hvis mistanken viser sig at være begrundet, træffes passende foranstaltninger i henhold til stk. 1 og i overensstemmelse med national lov og folkeretten.
9. Træffer en medlemsstat en foranstaltning i henhold til stk. 1, skal den med det samme informere flagstaten om resultatet.
10. Den nationale embedsmand, som repræsenterer værtsmedlemsstaten eller en deltagende medlemsstat i det internationale koordinationscenter, udpeges i henhold til national lov til at give tilladelse til at kontrollere et skibs ret til at føre den pågældende medlemsstats flag eller til at træffe enhver af foranstaltningerne i stk. 1.
11. Hvis mistanken om, at et skib er impliceret i smugling af migranter på åbent hav, viser sig ubegrundet, eller hvis den deltagende enhed ikke har jurisdiktion til at gribe ind, men der stadig er begrundet mistanke om, at skibet medfører personer, der har til hensigt at nå frem til en medlemsstats grænse og omgå kontrollen ved grænseovergangsstederne, fortsættes overvågningen af skibet. Det internationale koordinationscenter sender oplysninger om skibet til det nationale koordinationscenter i den medlemsstat, som skibet har kurs imod.

Artikel 8

Opbringning i den tilstødende zone

1. I en zone, der grænser op til en værtsmedlemsstat eller deltagende medlemsstats territorialfarvand, træffes foranstaltningerne i artikel 6, stk. 1, i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2.
2. Foranstaltningerne i artikel 6, stk. 1, træffes ikke uden tilladelse i en medlemsstats tilstødende zone, hvis denne ikke deltager i operationen til søs. Det internationale koordinationscenter informeres om al kommunikation med den pågældende medlemsstat og om den fremgangsmåde, som medlemsstaten efterfølgende giver tilladelse til.

3. Hvis et skib uden nationalitet er i transit i den tilstødende zone, finder artikel 7, stk. 8, anvendelse.

Artikel 9

Eftersøgnings- og redningsindsatser

1. Deltagende enheder yder under operationer til søs hjælp til ethvert skib og enhver person, der er i havsnød. Det gælder uanset den pågældende persons nationalitet og status, og uanset under hvilke omstændigheder den pågældende findes.
2. Når den deltagende enhed under en operation står over for en situation, hvor et skibs eller en af de ombordværende befinder sig i en uvis situation, i en alarmerende situation eller i en nødsituation, fremsender den deltagende enhed hurtigst muligt alle de foreliggende oplysninger til det koordinationscenter for redningsindsatser, som er ansvarligt for det efterforsknings- og redningsområde, hvor situationen finder sted.
3. Et skib eller de ombordværende anses for at være i en uvis situation, når:
 - a) der er tvivl om et skibs eller en af de ombordværendes sikkerhed, eller
 - b) der ikke foreligger oplysninger om et skibs bevægelser eller position.
4. Et skib eller de ombordværende anses for at være i en alarmerende situation, når:
 - a) et skibs eller en af de ombordværendes sikkerhed giver anledning til bekymring som følge af oplysninger om, at der er alvorlige problemer, men ikke i en sådan grad, at der er tale om en nødsituation, eller
 - b) der ikke foreligger oplysninger om et skibs bevægelser eller position.
5. Et skib eller de ombordværendes anses for at være i en nødsituation, når:
 - a) der er modtaget oplysninger om, at et skib eller de ombordværende er i fare og har brug for øjeblikkelig hjælp, eller
 - b) forsøg på kontakt med skibet er slået fejl, og ubesvarede forespørgsler indikerer, at skibet sandsynligvis befinder sig i en nødsituation, eller
 - c) der er modtaget oplysninger, der indikerer, at skibets drift er svækket i en sådan grad, at det er sandsynligt, at der kan opstå en nødsituation.
6. Når en situation vurderes med henblik på stk. 3, 4 og 5, tager de deltagende enheder alle relevante forhold i betragtning, herunder:
 - a) om der er anmodet om hjælp
 - b) om skibet er sødygtigt, og om det er sandsynligt, at det ikke når frem til sit endelige bestemmelsessted
 - c) om antallet af passagerer står i forhold til skibstypen og skibets tilstand
 - d) om der er de forsyninger til rådighed (brændstof, vand, mad, osv.), som er nødvendige for at nå ind til en kyst
 - e) om der er kvalificeret mandskab og kommando på skibet
 - f) om der er sikkerheds-, navigations- og kommunikationsudstyr til rådighed, og om det er egnet
 - g) om der er passagerer med behov for akut lægehjælp om bord
 - h) om der er døde passagerer om bord

- i) om der er gravide kvinder eller børn om bord
 - j) vejr- og havforhold, herunder vejr- og havudsigter.
7. De deltagende enheder kommunikerer med det samme deres vurdering af situationen til det ansvarlige koordinationscenter for redningsindsatser. Under afventning af instrukser fra koordinationscentret for redningsindsatser træffer de deltagende enheder de foranstaltninger, der er passende for at varetage de pågældende personers sikkerhed.
 8. Hvorvidt der foreligger en nødsituation, afhænger ikke udelukkende af og skal ikke udelukkende afgøres på grundlag af, om der er anmodet om hjælp. Når de ombordværende nægter at tage imod hjælp, selv om skibet ser ud til at være i nød, informerer den deltagende enhed koordinationscentret for redningsindsatser og fortsætter med at opfylde sin omsorgspligt ved at følge skibet på behørig afstand og træffe alle foranstaltninger, der er nødvendige for at varetage de pågældendes sikkerhed, og undgår samtidig at gøre noget, der kan forværre situationen eller øge risikoen for tilskadekomst eller tab af menneskeliv.
 9. Hvis koordinationscentret for redningsindsatser i det tredjeland, som er ansvarligt for eftersøgnings- og redningsområdet, ikke besvarer den underretning, den deltagende enhed har sendt, kontakter den deltagende enhed koordinationscentret for redningsindsatser i værtsmedlemsstaten, medmindre et andet koordinationscenter for redningsindsatser er bedre i stand til at samordne efterforsknings- og redningsindsatsen.
 10. Den deltagende enhed informerer hurtigst muligt det internationale koordinationscenter om al kontakt med koordinationscentret for redningsindsatser og om den fulgte fremgangsmåde.
 11. Hvis skibet ikke længere er eller ikke længere kan anses for at være i nød, eller hvis eftersøgnings- og redningsindsatsen er afsluttet, genoptager den deltagende enhed i samråd med det internationale koordinationscenter sin operation til søs.

Artikel 10

Ilandsætning

1. Der redegøres i den operative plan for ilandsætning af standsede eller reddede personer i en operation til søs. Planen for ilandsætning pålægger ikke medlemsstater, der ikke deltager i operationen, nogen forpligtelser, medmindre de udtrykkeligt giver tilladelse til, at der træffes foranstaltninger i deres territorialfarvand eller den tilstødende zone i overensstemmelse med artikel 6, stk. 4, eller artikel 8, stk. 2.
2. I tilfælde af opbringning i territorialfarvand eller i den tilstødende zone, som omhandlet i artikel 6, stk. 2, eller artikel 8, stk. 1, skal ilandsætning ske i værtsmedlemsstaten eller i den deltagende medlemstat, i hvis territorialfarvand eller tilstødende zone skibet opbringes.

I tilfælde af opbringning i territorialfarvand eller i den tilstødende zone, som omhandlet i artikel 6, stk. 4, eller artikel 8, stk. 2, skal ilandsætning ske i den medlemstat, i hvis territorialfarvand eller tilstødende zone skibet opbringes.
3. Med forbehold af artikel 4, finder ilandsætning i tilfælde af opbringning på åbent hav i henhold til artikel 7 sted i det tredjeland, hvorfra skibet sejlede ud. Hvis det ikke er muligt, sker ilandsætning i værtsmedlemsstaten.

4. I tilfælde af efterforsknings- og redningsindsatser i henhold til artikel 9 samarbejder de deltagende enheder med det ansvarlige koordinationscenter for redningsindsatser om at stille en velegnet havn eller et sikkert sted til rådighed for de reddede personer og sikre hurtig og effektiv ilandsætning.

Med forbehold af det ansvar, som pålægges koordinationscentret for redningsindsatser, sikrer værtsmedlemsstaten og de deltagende medlemsstater så hurtigt som muligt, at der udpeges en havn eller et sikkert sted under hensyntagen til relevante forhold, såsom afstanden til de nærmeste havne eller sikre steder, risici og den pågældende sags særlige omstændigheder.

Fritages den deltagende enhed ikke for sin forpligtelse i henhold til artikel 9, stk. 1, så snart det er praktisk muligt og under hensyntagen til de reddede personers og den deltagende enheds sikkerhed, gives den tilladelse til at sætte de reddede personer i land i værtsmedlemsstaten.

5. Den deltagende enhed informerer det internationale koordinationscenter, hvis der er personer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, til stede, og det internationale koordinationscenter videreformidler disse oplysninger til de kompetente nationale myndigheder. På grundlag af disse oplysninger fastsættes det i den operative plan, hvilke opfølgende foranstaltninger der kan træffes.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 11

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand